

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ВІННИЙЧУК ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF VINNIYCHUK v. UKRAINE)
(Заява № 34000/07)

Стислий виклад рішення від 20 жовтня 2016 року

02 лютого 1998 року Стрийський міський суд Львівської області (далі – міський суд) визнав заявницю такою, що втратила право на користування квартирою, яка знаходилась у комунальній власності, у зв'язку з тим, що вона близько двох років у ній не проживала. Заявниця стверджувала, що її відсутність була зумовлена відбуванням покарання у вигляді позбавлення волі на території Російської Федерації. У травні 1998 року її виселили із квартири.

З метою відновлення свого права на користування квартирою заявниця скаржилася до різних судових інстанцій. 07 жовтня 2002 року апеляційний суд Львівської області скасував рішення міського суду, а право заявниці на користування квартирою було відновлено. Однак на той час ця квартира вже було приватизована та продана іншій особі. У зв'язку з цим заявниця у порядку цивільного провадження вимагала визнання недійсними цих угод і отримання дозволу на проживання у зазначеній квартирі.

У результаті в липні 2005 року Стрийський міськрайонний суд Львівської області (далі – міськрайонний суд) зобов'язав Стрийську міську раду (далі – міська рада) надати заявниці жила приміщення, аналогічне до вилученого. У жовтні 2005 року на виконання цього рішення було відкрито виконавче провадження. Однак міська рада повідомила заявницю, що з 1996 року не проводить будівництва житла, а тому виконання рішення міськрайонного суду було неможливе.

13 жовтня 2010 року міськрайонний суд визнав за заявницею право на користування самовільно зайнятою нею квартирою, яка була приватизована заявницею у липні 2012 року.

До Європейського суду заявниця скаржилася за статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), що органи державної влади незаконно виселили її з квартири у 1998 році та тривалий час не вчиняли відповідних дій для виправлення цієї помилки; за статтею 13 Конвенції на відсутність у неї ефективних засобів юридичного захисту щодо оскарження нею невиконання рішення, яким міську раду було зобов'язано надати їй житло, а також за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, що під час її примусового виселення із квартири у 1998 році її особисті речі було пошкоджено.

Розглянувши скарги заявниці за статтею 8 Конвенції Європейський суд звернув увагу, що міською радою не було вжито оперативних та ефективних заходів для вирішення питання щодо забезпечення заявниці житлом відповідно до рішення міськрайонного суду. У зв'язку з цим Європейський суд констатував порушення статті 8 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявниці за статтею 13 Конвенції, Європейський суд звернув увагу, що вже неодноразово констатував порушення статті 13 Конвенції у рішеннях проти України щодо тривалого невиконання рішень національних судів, ухвалених на користь заявників. У цій справі Європейський суд встановив, що у заявниці не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з її скаргою за статтею 8 Конвенції та констатував порушення статті 13 Конвенції.

Інші скарги заявниці Європейський суд визнав неприйнятними.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. *Оголошує* прийнятними скарги за статтями 8 і 13 Конвенції, а решту скарг у заяві – неприйнятними;
2. *Постановляє*, що було порушення статті 8 Конвенції;
3. *Постановляє*, що було порушення статті 13 Конвенції у зв'язку з відсутністю у заявниці ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з її скаргою за статтею 8 Конвенції щодо невиконання рішення суду, ухваленого на її користь;
4. *Постановляє*, що
 - (a) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити такі суми:
 - (i) 4 500 (чотири тисячі п'ятсот) євро відшкодування моральної шкоди заявниці та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватись, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (ii) 1 500 (одна тисяча п'ятсот) євро компенсації судових та інших витрат та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявниці; ця сума має бути перерахована безпосередньо на банківський рахунок пана Маркова, представника заявниці;
 - (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції».